

Βίοι Ἐναρέτων Μορφῶν

«Ἐἰσῆλθον
εἰς τὴν χαρὰν...

...τὸν Κνρίον
αὐτῶν»

■ Μία θαυμαστὴ σύγχρονη ἱστορία

«Τὸ σπουργιτάκι τοῦ Θεοῦ»: Στέλλα Μιτσακίδου*

ΤΗΝ 3η Ἰουνίου 2005 φονεύθηκε σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ἡ ἀγαπητὴ μας Στέλλα, πὺ εἶχε στοιχεῖα «κατὰ Χριστὸν σαλό-
τητος», μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ πνεύματος.

Ἦταν μὲ τὴν θέλησή της ἄστεγν, ζοῦσε στοὺς δρόμους, κοιμό-
ταν τὰ βράδυα, χειμῶνα-καλοκαίρι, στὰ παγκάκια, τὰ ὑπόστεγα
καὶ τὰ σαλόνια τῶν Νοσοκομείων, ἀλλὰ ἦταν γεμάτη ἀγάπη πρὸς
τὸν Θεό, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς δυστυχησμένους ἀνθρώπους. Τὰ
ροῦχα της ἦταν πάντα καθαρὰ. Τὶς οἰκονομίες της τὶς διέθετε γιὰ
ἀγαθοεργοὺς σκοποὺς. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπαινῆ κανεὶς, καὶ ὅταν
τὴν ἐπαινοῦσαν, ἔκανε τὴν «χαζή».

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, εἶχε λάβει μιὰ καλὴ
παιδεία, χειριζόταν πολὺ καλὰ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, καθὼς ἐπί-
σης ἐγνώριζε τὴν γαλλικὴ γλῶσσα καὶ τελευταῖα προσπαθοῦσε νὰ
μάθῃ καὶ ἰταλικά.

Ὁ τρόπος ἐξόδου της ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ ἐγινε ὅπως τὸ ἤθελε.
Μὲ μαρτυρικὸ θάνατο, ἄγνωστη ἐν μέσῳ ἀγνώστων. Κανεὶς δὲν
τὴν ἀνεγνώρισε. Τὴν ἐνταφίασαν χωρὶς ἐξόδιο ἀκολουθία, γιὰτὶ
δὲν γνώριζαν τὰ στοιχεῖα της. Ὅλα αὐτὰ μὲ θαυμαστὸ τρόπο
ἐγιναν γνωστὰ μετὰ ἀπὸ ἕναν χρόνο. Τότε ἐγινε καὶ ἡ κηδεῖα της.

Ἀξιόθηκα νὰ τῆς κάνω καὶ τὸ ἐτήσιο μνημόσυνό της. Μετὰ τὸ μνημόσυνό της, στὸ ἀρχονταρῖκι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πελαγίας, ἡ κ. Μηλίτσα Πισιμίση-Λουκίδου, νομικός, καὶ ἡ κ. Χρυσούλα Μαντᾶ, ὀδοντίατρος, μᾶς διηγήθηκαν τὰ σχετικά μὲ τὴν Στέλλα πού ἦταν πράγματι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Στὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύουμε ἓνα κείμενο τῆς κ. Μηλίτσας Πισιμίση-Λουκίδου, πού γράφηκε μὲ τὴν συνεργασία καὶ τῆς κ. Χρυσούλας Μαντᾶ καὶ παρουσιάζει ἓνα τμῆμα τῆς εὐλογημένης ζωῆς της, καὶ στὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ δημοσιεύσουμε τὶς ἀναμνήσεις τῶν Μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πελαγίας γιὰ τὴν Στέλλα,

«τὸ σπουργιτάκι τοῦ Θεοῦ», τὴν ἄγνωστη στὸν κόσμον, ἀλλὰ γνωστὴ στὸν Θεό, πού ἔζησε «μόνη μόνῳ Θεῷ». Νομίζω ὅτι ἡ διήγηση αὐτὴ θὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν μὲ τὸν ἄκρατο εὐδαιμονισμό, μὲ ἀγκώδη νοοτροπία καὶ διαρκῶς παραπονοῦνται γιὰ πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν.

Στὴν περίπτωση τῆς ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συναγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐκ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;» (Ματθ. 5' 26).

Τελικά, ὁ ἄνθρωπος δὲν «εἶναι» αὐτὸ πού «ἔχει», ἀλλὰ «ἔχει» αὐτὸ πού «εἶναι».

Ἡ ἀείμνηστη Στέλλα, πού εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴν εὐλογία νὰ γνωρίσω, εἶναι μία θετικὴ διαμαρτυρία γιὰ κάθε «ἀσφαλισμένο».

† Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος.

* * *

«Τὸ σπουργιτάκι τοῦ Θεοῦ»

Τῆς Μηλίτσας Πισιμίση-Λουκίδου,
Νομικοῦ-Υπαλλήλου Ὑπουργείου Ἐργασίας

ΜΕ ΤΗΝ Στέλλα γνωριστήκαμε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1979 στὴν Σοκολατοποῖα. Ἦταν ἐργάτρια, ἐργαζόταν πολὺ σκληρά, ὑπερέβαινε τὶς

9 ὥρες καθημερινά. Ὅλοι τὴν ἐκμεταλλεύοντουσαν, ὅλοι τὴν διέταζαν καὶ αὐτὴ ὑπάκουε ἄμεσα καὶ μὲ χαμόγελο. *Στέλλα, ἐδῶ, Στέλλα, ἐκεῖ.* Ὁ ἰδιοκτῆτης - ἐργοδότης τὴν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν ὑπακοή της καὶ τὴν ἐργατικότητά της.

Γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἐργαζομένους ἦταν *«ἢ Στέλλα ἢ χαζή»*.

Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε, τὰ χεῖλη της ψέλλιζαν. Ὅταν τὴν ἀφουγκραζόσουν, ἄκουγες: *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*.

Πολὺ συχνὰ ὁ προϊστάμενος μᾶς ἀνέθετε νὰ διεκπεραιώσουμε ἀπὸ κοινοῦ κάποια ἐργασία καὶ ἔτσι μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δεχθῶ τὴν καλωσύνη της, τὴν ἀγάπη της. Θυμᾶμαι ὅτι μονίμως ἔλεγε τὴν *εὐχή*, ξαφνικὰ γέλαγε, σήκωνε τὸ κεφαλάκι της πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Τότε ἔλαμπε.

«Δόξα σοι, ὁ Θεός», ἄκουγες συχνὰ ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ἡ Σοκολατοποιῖα αὐτὴ ἔκανε διάφορα εἶδη σοκολατάκια. Τὰ δεύτερης διαλογῆς τὰ ἐξήγαγε σὲ χῶρες τῆς Ἀφρικῆς. Αὐτὸ στενοχωροῦσε τὴν Στέλλα πάρα πολὺ. Κάποτε ποὺ ἐργαζόμασταν στὴν συσκευασία μαζί, θυμᾶμαι τὴν Στέλλα πάνω ἀπὸ τὰ κουτιά συγκεντρωμένη νὰ εὐχεται *«γιὰ τὰ ἀραπάκια ποὺ θὰ ἔτρωγαν τὰ σοκολατάκια»*.

Σὲ ὁποιαδήποτε ἀδικία ποὺ συνέβαινε στὸ χῶρο τῆς ἐργασίας - μᾶς «τρώγανε» μεροκάματα- δὲν ἀπαντοῦσε, δὲν κατέκρινε, δὲν ἀντιδρούσε. Ἐκείνη τὴν περίοδο ἡ Στέλλα ἦταν γιὰ μένα ἓνα λιμανάκι θαλπωρῆς, ἐγὼ ἀντιδρούσα σὲ κάθε ἀδικία. Ἐκείνη στὰ σχόλιά μου ἀπαντοῦσε μὲ ἓνα γέλιο, μὲ μιὰ λέξη: *«Ἄ! Μηλίτσα!...»*. Δὲν τὴν θυμᾶμαι ποτὲ νὰ ἔβαλε ἓνα σοκολατάκι στὸ στόμα της (ὑπενθυμίζω ὅτι ἐργαζόμασταν σὲ ἐργοστάσιο σοκολατοποιῖας!). Ἄν καὶ οἱ πιὸ πολλοὶ ἐργαζόμενοι τὴν θεωροῦσαν «χαζή», ἐντούτοις τὴν σέβονταν καὶ διερωτῶντο πῶς κατόρθωνε νὰ ἐργάζεται τόσο ἀποτελεσματικά.

Ἡ Στέλλα δὲν συμμετεῖχε σὲ συζητήσεις ποὺ κάναμε· ἦταν μαζί μας, ἀλλὰ συγχρόνως μακριὰ ἀπὸ σχόλια, μακριὰ ἀπὸ περιττὲς κουβέντες. Πολλὲς φορές, ὅταν τὴν ρωτοῦσαν νὰ πῆ τὴ γνώμη της, ἔκανε τὴν παλαβή. Τὸ εἶχα προσέξει ὅτι τὸ ἔκανε ἐπίτηδες. Γιὰ ὅλα τὰ τοῦ κόσμου ἦταν τρελή, παλαβή, ὅταν ὅμως τῆς ζητοῦσες βοήθεια στὴν ἐργασία, τὰ χεράκια της κινιόντουσαν μὲ στοργὴ νὰ βοηθήσουν, εἰ δυνατὸν καὶ νὰ δουλέψουν γιὰ σένα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον γνωριστήκαμε. Τὴν σεβόμουν τόσο

πού ποτέ δὲν τὴν ρώτησα γιὰ τὴν προσωπική της ζωή. Ἀπὸ μόνη της μοῦ εἶπε ὅτι καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ὅτι ὅλοι ὅσοι τὴν γνώριζαν τὴν χαρακτήριζαν λίαν ἐπιεικῶς «τρελή», ἐνῶ ἐγὼ ἐνιωθα ὅτι κάνουν λάθος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολὺ νωρὶς κατάλαβα ὅτι ἡ Στελλίτσα ἤθελε νὰ τὴν θεωροῦν «τρελή». Κάποιες φορές τύχαινε νὰ εἴμαστε οἱ δύο μας καὶ νὰ μιᾶμε φυσιολογικὰ καὶ ὅταν πλησίαζε κάποιος ἄρχιζε καὶ ἔλεγε ἄλλα ἀντὶ ἄλλων. Ἐμένα μοῦ δημιουργοῦσε αἴσθημα γαλήνης καὶ μὲ ἀφηναν ἀδιάφορη οἱ κρίσεις τῶν ἄλλων.

Στὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ τῆς Σοκολατοποιίας ἐργάσθηκα γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα. Τὴν Στελλίτσα τὴν συναντοῦσα συχνὰ στοὺς δρόμους καὶ πάντα εἶχε στὴν καρδιά της, στὰ χεῖλη της τὴν *εὐχή*. Συνήθιζε νὰ τὴ λέη ἐκφώνως, ἀλλὰ πολὺ σιγά. Ποὺ καὶ ποὺ ἐρχόταν στὸ σπίτι μου. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κατοικοῦσε στὸ πλυσταριὸ μιᾶς διώροφης κατοικίας.

* * *

TA ΧΡΟΝΙΑ πέρασαν, τὴν ἔχασα, μὰ πάντα τὴν θυμόμουν μὲ μιὰ γλυκεῖα ἀνάμνηση καὶ νοσταλγία.

Μετὰ παντρεμμένη πιὰ θὰ τὴν συναντοῦσα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Ἰοσίας Πελαγίας) στὸ Ἀκραιφνιο. Εἶχαμε πάει μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ θὰ διανυκτερεύαμε στὴν Μονὴ γιὰ τὴν πρωϊνὴ Θεία Λειτουργία. Οἱ μοναχὲς μὲ πολλὴ στοργὴ καὶ εὐγένεια μοῦ ζήτησαν συγγνώμη, ἐπειδὴ λόγῳ τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν δὲν εἶχαν χῶρο νὰ μὲ φιλοξενήσουν καὶ ἀναγκαστικὰ ἔπρεπε νὰ μοιραστῶ τὸ κελλί, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο «μιὰ ιδιόρρυθμη γυναίκα». Δέχθηκα. Μὲ ὀδήγησαν στὸ κελλί, ὅπου μὲ κατάπληξη διεπίστωσα ὅτι «ἡ ιδιόρρυθμη γυναίκα» ἦταν ἡ στοργικὴ μου Στελλίτσα, ποὺ εἶχα χρόνια νὰ τὴν ἰδῶ. Ἡ χαρὰ μου δὲν περιγράφεται. Μείναμε ἀγκαλιασμένες γιὰ ἀρκετὴ ὥρα καὶ ξαφνικὰ ἀκούω τὶς ἀδελφές νὰ φωνάζουν: «Ἐλᾶτε, Γερόντισσα, νὰ δῆτε τὴν Στελλίτσα μὲ τὴν Μηλίτσα ἀγκαλιά». Ὅλοι χαρήκαμε. Ἐκείνο τὸ βράδυ ἡ Στελλίτσα ἔκανε σὰν παιδάκι ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Χτυποῦσε παλαμάκια, γελοῦσε, σταυροκοπιόταν...

- *«Μηλίτσα μου, πολὺ χάρηκα ποὺ παντρεύτηκες. Ξέρεις πολὺ προσευχήθηκα γιὰ νὰ παντρευτῆς. Χαίρομαι, χαίρομαι. Στενοχωριέμαι ποὺ ὑποφέρεις ἀπὸ τὰ ποδαράκια σου. Ξέρω ἔχεις πρόβλημα.*

‘Υπομονή, προσευχή. (‘Υπ’ ὄψιν ὅτι ἡ Στελλίτσα δὲν γνώριζε ὅτι μοῦ εἶχε ἐμφανισθῆ ἓνα χρόνιο ἐπώδυνο πρόβλημα ὑγείας στὰ πόδια μου). ‘Ο ἄνδρας σου θ’ ἀλλάξῃ χῶρο, μὴν ἀνησυχῆς, θὰ εἶναι καλύτερα. (Πράγματι, τελείως ξαφνικά, ἀναγκάστηκε νὰ μεταφέρῃ σὲ ἄλλο χῶρο τὸ κτηνιατρεῖο του)».

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰπώθηκαν πολλά. Τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἐνῶ ἡ Στέλλα ἦταν μακριά, εἶπα στὶς ἀδελφές ὅ,τι εἶχα ἀντιληφθῆ γι’ αὐτήν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀγία ψυχή. Τὴν ἐπόμενη μέρα ἡ Στέλλα ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Τὸ κατάλαβε. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπαινῆς. Ὅταν ἀργότερα συναντηθήκαμε, μὲ αὐστηρὸ τρόπο μὲ ἐπέπληξε γιὰ τὸ ὅτι τὴν ἐπαινῶ. Ξαφνιαστήκα, γιατί μπροστά της δὲν εἶχα πῆ τίποτε. Κι ὁμως τὸ ἤξερε.

Ἄργότερα, κάποια ἄλλη στιγμή, μοῦ εἶχε πῆ: *«Δὲν ἀντέχω τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνει ἡ Γερόντισσα. Νά, κοίτα νὰ δῆς· τελευταῖα μὲ ἔβαλε νὰ φάω μαζί τους· μὲ τίς ἀγίες ψυχές! Ποιὰ εἶμαι ἐγώ... Πῶ, πῶ, πῶ, Μηλίτσα!».*

* * *

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟ χρονικὸ διάστημα χάσαμε τὰ ἴχνη της. Ἡ Γερόντισσα μᾶς τηλεφώνουσε καὶ μᾶς ρωτοῦσε ἂν τὴν εἶδαμε. Ἐκεῖνο τὸ διάστημα κατάλαβα ὅτι, ἂν θέλω νὰ τὴν δῶ δὲν πρέπει νὰ μιλῶ γι’ αὐτήν.

Τώρα ἡ Στελλίτσα ἦταν ἄστεγη, ἀπὸ τὴν ἐργασία της εἶχε συνταξιοδοτηθῆ μὲ τὸ πιὸ μικρὸ ποσὸ τῆς σύνταξης τοῦ ΙΚΑ (411 εὐρῶ μηνιαίως), τὰ ὁποῖα μοίραζε σὲ φτωχοὺς, φυλακισμένους, στὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολὴ κ.ἄ. Τώρα πλέον ζοῦσε στὰ παγκάκια, στὰ ὑπόστεγα, στὰ ἐρημοκκλήσια, στὶς σκάλες, σὲ οἰκοδομές. Μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε.

Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς Γερόντισσας καὶ τῆ δική μου, ἦλθε κάποιες φορές, ὅταν ἔκανε βαρυχειμωνιά, καὶ ἔμεινε κοντά μας. Ζητοῦσε νὰ μείνῃ στὸ πιὸ ταπεινὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Θυμᾶμαι μὲ πολλὴ νοσταλγία, ὅταν τὴ φιλοξενούσαμε στὸ σπίτι ἐπικρατοῦσε γαλήνη, φῶς, ὅλα εἰρηνικά. Ὅταν στὴν παρέα μας ἐρχόταν ὁ ἄνδρας μου, ἡ Στελλίτσα ἔφευγε καὶ ὅταν τῆς μιλοῦσε δὲν τὸν κοιτοῦσε ποτέ. Χαρά της ἦταν νὰ τρώῃ ἀλάδωτες ντοματόσουπες. Συνέχεια δοξολογοῦσε τὸν Θεὸ καὶ ἡ ψυχὴ της ξεχείλιζε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη μὲ ἓνα ἀδιάκοπο: *«σ’ εὐχαριστῶ, σ’ εὐχαριστῶ».*

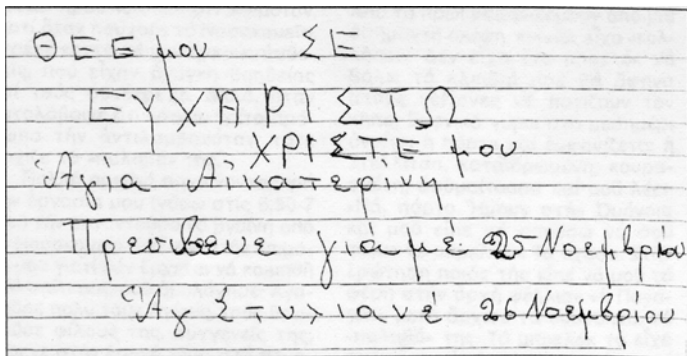
Πολλές φορές τὸ βράδυ, προφασιζόμενη ὅτι εἶμαι κουρασμένη, τῆς ζητοῦσα νὰ κάνῃ αὐτὴ τὸ Ἀπόδειπνο. Ἀδύνατον νὰ περιγράψω τί συνέβαινε, ὅταν ἄρχιζε τὴν προσευχή. Σιγὰ-σιγὰ ἀλλοιωνόταν ἡ ἔκφρασή της, τὸ προσωπάκι της φωτιζόταν, ξεχνιόταν στὴν δοξολογία τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἄφηνα καὶ πῆγαινα γιὰ ὕπνο.

Κάποια φορά, ἐνῶ τὴν σκεπτόμουν μὲ συμπόνοια «πῶς γυρνᾷει σὰν σπουργιτάκι στοὺς δρόμους», ξαφνικὰ μὲ κοιτάζει καὶ μοῦ λέει:

- «Μὴ στενοχωριέσαι, θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ κοιμᾶμαι στὰ παγκάκια. Εἶμαι πολὺ καλὰ, εἶμαι εὐτυχισμένη. Ξέρεις ἐκεῖ στὰ παγκάκια ράβω καὶ τὰ ρούχα μου. (Ἡ Στέλλα ἦταν καὶ πολὺ καλὴ ράπτρια). Νά, τὸ Πάσχα πέρασα πολὺ ὠραῖα. Τὸ Μ. Σάββατο πῆγα καὶ πῆρα λίγο ἀρνάκι, τὸ ἔβαλα σὲ ἓνα ταψάκι ἀπὸ μπακλαβά, τὸ ἔδωσα στὸ φοῦρνο καὶ μοῦ τὸ ἔψησαν. Τὸ ἔκρυσσα στὸ παγκάκι καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα ἔκανα Πάσχα στὸ παγκάκι μου, χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη, γιατί ὁ ἱερέας μοῦ εἶχε δώσει κι ἓνα κόκκινο αὐγό. Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα. Ὁχι, ὄχι, γιατί εἶμαι ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς Παναγίας μας».

Μιὰ ἄλλῃ φορά, ὅπως μοῦ διηγήθηκε, πῆγε καὶ λούστηκε στὴν τουαλέτα τῶν Ἱατρειῶν τοῦ Δήμου. Τὴν εἶδαν οἱ ἐργαζόμενοι καὶ τὴν ἐπέπληξαν αὐστηρὰ. Ἡ Στέλλα δὲν δέχθηκε τὴν παρατήρηση λέγοντάς τους ὅτι δὲν κλέβει τίποτα, οὔτε νερό, οὔτε σαπούνι, γιατί ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχει πληρώσει εἰσφορὲς στὸ ΙΚΑ ὡς ἐργαζόμενη. Τοὺς μίλησε ἄσχημα καὶ αὐτοὶ κάλεσαν τὴν Ἀστυνομία κι ἔτσι ἡ Στέλλα ὀδηγήθηκε στὸ Ἀστυνομικὸ Τμήμα. Κάπως ἔτσι μοῦ διηγήθηκε τὸν διάλογο μὲ τὸν Διοικητή.

«Κύριε Διοικητά, συγχωρέστε με πού σᾶς κουράζω, ἀλλὰ ἀκοῦστε με, σᾶς παρακαλῶ. Εἶμαι ἄστεγη, δὲν ἔχω τίποτα δικό μου. Νὰ μόνο αὐτὸ τὸ βιβλιᾶριο ἀσθενείας τοῦ ΙΚΑ, πού βεβαιώνει ὅτι ἔχω πληρώσει εἰσφορὲς. Τὰ Ἱατρεῖα πού λούστηκα εἶναι τοῦ ΙΚΑ, ἄρα

ἀνήκουν καὶ σὲ μένα. Ὅταν βρίσκομαι μέσα στὸ ΙΚΑ, νιώθω ὅτι εἶμαι μέσα στὸ σπίτι μου. Συγχωρέστε με».

Διοικητής: *«Πήγαινε τώρα, ἀλλὰ τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θὰ λουστῆς νὰ προσέξῃς νὰ μὴ σὲ δοῦν. Ἄντε στὸ καλό».*

Ἐφυγε δοξάζοντας τὸν Θεὸ καὶ εὐγνωμονώντας τὸν Διοικητή.

Πολλὰ βράδια κοιμόταν σὲ σαλόνια Νοσοκομείων, καλύτερα νὰ ποῦμε προσποιόταν ὅτι κοιμόταν, γιατί ὅταν ἡσύχαζε τὸ Νοσοκομείο, ἔτρεχε κοντὰ σὲ μοναχικούς ἀσθενεῖς, ποὺ εἶχαν ἀνάγκη βοθηείας καὶ τοὺς συνέτρεχε, ἀλλὰ ὅταν καταλάβαινε ὅτι κάποιον τρίτο πρόσωπο τὴν ἀντιλαμβάνοταν, τότε ἄρχιζε τὰ «παλαβὰ» της.

Πολλὰ πρωινά, πηγαίνοντας γιὰ τὴν ἐργασία μου (γύρω στὶς 6.30-7 π.μ.), τὴν συναντοῦσα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο ΚΑΤ καὶ στὴν ἐπιμονή μου γιατί δὲν ἔρχεται νὰ κοιμηθῆ στὸ σπίτι μας, μοῦ ὁμολόγησε: Ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς Ἁγίους, τοὺς θεωροῦσε φίλους της, συγγενεῖς της, ἔτρεχε στὴν ἐορτὴ τους, στὰ πανηγύρια, χαιρόταν ὅταν μοίραζαν καὶ φαγητό, ὅπως μοῦ ἔλεγε. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους γύριζε σὲ διάφορα προσκυνήματα. Τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων στὸ Μανταμάδο γιὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν Αἴγινα, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στὴν Ναύπακτο κ.ά.

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω τὸ ἐξῆς: Μιὰ φορὰ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς πῆγε στὴν Ναύπακτο καὶ ἔκανε σὰν μικρὸ παιδί, ὅπως μοῦ τὸ διηγήθηκε. Ἀγαποῦσε τὸν Σεβασμιώτατο Ἱερόθεο, τὸν θεωροῦσε δικό της ἄνθρωπο, χαιρόταν ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ χοροστατῆ μὲ τὰ λαμπρά του ἄμφια καὶ νὰ μιλάη τόσο ὠραῖα. Τοῦ εἶχε μεγάλο σεβασμό. Καμάρωνε πολὺ ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει καὶ τῆς ἔδωσε τὴν εὐχή του στὸ μοναστήρι στὸ Ἀκραιφνιο. Τὸν χαιρόταν, ὅπως ἔλεγε.

Ὅλες οἱ διηγήσεις τῆς Στελλίτσας ἦταν γιὰ μένα ἀπόλαυση, ξεκούραση. Ἐβλεπα μιὰ μεγάλη γυναῖκα νὰ νιώθῃ καὶ νὰ ἐκφράζεται σὰν μικρὸ παιδί.

Κάποτε εἶχαμε γιορτὴ στὸ σπίτι μας μὲ ἀρκετοὺς καλεσμένους. Ξαφνικὰ ἦλθε ἡ Στελλίτσα. Κάθισε καὶ ἀκριβῶς δίπλα της ἐγώ. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων καὶ ἓνα ζευγάρι μὲ πολλὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα γνῶριζα. Ἡ Στελλίτσα «στὸν κόσμον της» ψιθύριζε τὴν εὐχή καὶ συγχρόνως πολὺ χαμηλόφωνα ἔλεγε τὴ συμβαίνει μὲ αὐτὸ τὸ ζευγάρι, τὶ φταίει, ἐνῶ στοὺς ἄλλους ἔλεγε ἄσχετα ἢ τοὺς χαμογελοῦσε. Πάντα ὅμως συγκεντρωμένη στὴν εὐχή. Οἱ πιὸ πολλοὶ τὴν θεώρησαν «παλαβή», ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ἢ Στέλλα, γιὰ νὰ μὴν τὴν καταλαβαίνουν.

HTAN 12 Αυγούστου 2004, ήμουν στο γραφείο μου και εκείνη την ημέρα ήταν να ταξιδέψω για Λέσβο για τις καλοκαιρινές διακοπές μου. Από το πρωί βασανιζόμουν από μια άσημαντη σκέψη, κοινώς είχα «κολλήσει». Δεν είχα ένα μπρελόκ να βάλω τα κλειδιά που θα άφηνα στους γείτονες να ποτίζουν τον κήπο.

Ξαφνικά, γύρω στο μεσημέρι, ανοίγει ή πόρτα και εμφανίζεται ή Στελλίτσα, καταϊδρωμένη, κουρασμένη, άσθμαίνουσα και μου λέει: *«Νά, πάρτο. Ήμουν στην Όμόνοια και μου είπες να σπεύσω να σου φέρω το μπρελόκ»*. Τά έχασα. Στην ερώτηση ποιός τής είπες να μου τὸ φέρη, στην αρχή ψέλλισε «ή Παναγία», μετὰ ἄρχισε τὰ δυσνόητα, τὰ «παλαβά» τής. Τὸ μπρελόκ τὸ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ μοναστήρι και παρίστανε τὸ Γενέσιο τής Παναγίας μας.

Στὴν ἐπιμονή μου νὰ μείνη λίγο κοντά μου νὰ ξεκουραστή, νὰ πιῆ κάτι, νὰ δροσιστή, κάθισε στὸν καναπέ και ἄρχισε νὰ μιλάη για τὸν ἑαυτὸ τής. Και τότε μου λέει: *«Μηλίτσα μου, ἐγὼ θὰ πεθάνω στοὺς δρόμους μόνη μου. Κανένας δὲν θὰ τὸ μάθη, κανείς, κανείς»*. Αὐτὸ μὲ πόνεσε πολὺ και τής εἶπα μὲ ἀπαίτηση: *«Στελλίτσα μου, σὲ παρακαλῶ θέλω νὰ τὸ μάθω. Θέλω νὰ μάθω τὸ φευγιό σου»*. Και τὴν ἀγκάλιασα. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ σταμάτησε νὰ μιλάη για ἄρκετὰ λεπτά. Ξαφνικὰ μὲ κοιτάζει μὲ ἕνα στοργικὸ βλέμμα γεμάτο ἀγάπη και μου λέει: *«Μηλίτσα μου, θὰ τὸ μάθης, θὰ τὸ μάθης»*.

Για τελευταία φορὰ ἔμεινε στὸ σπίτι μου τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2004. Τότε τής πονοῦσε τὸ πόδι και ἀναγκάστηκε νὰ περιορίση τὶς πεζοπορίες. Ἔτυχε τότε νὰ χρειασθῆ νὰ φιλοξενήσω κάποιον πρόσωπο που δυσκολευόταν ἀπὸ τὴν παρουσία τής και ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν βραδινὴ προσευχή, διότι ἔπεφτε για ὕπνο νωρίς και σηκωνόταν ἄργα τὴν νύχτα και προσευχόταν ψάλλοντας δυνατὰ. Πολλὲς φορὲς ἀκούγαμε νὰ ἐπαναλαμβάνη τό: *«Ζῆ Κύριος ὁ Θεός»*.

Ἐν ὄψει αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, λοιπόν, προσφέρθηκε μιὰ φίλη μας, ή Χρυσούλα, νὰ τής παραχωρήση ἕνα διαμερισμάκι, που ἦταν ἄδειο μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων τής. Χάρηκε που ἔμενε σὲ σπιτάκι κοντὰ σὲ ἀνθρώπους μὲ ἀγάπη και κατανόηση, τώρα μάλιστα που δυσκολευόταν ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ποδιῶν τής. Ἐκεῖ ἔμεινε μέχρι τὸν Μάιο τοῦ 2005. Τὴν 1η Ἰουνίου 2005 ή Χρυσούλα τὴν εἶδε νὰ φεύγη ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη χάθηκαν τὰ ἴχνη τής.

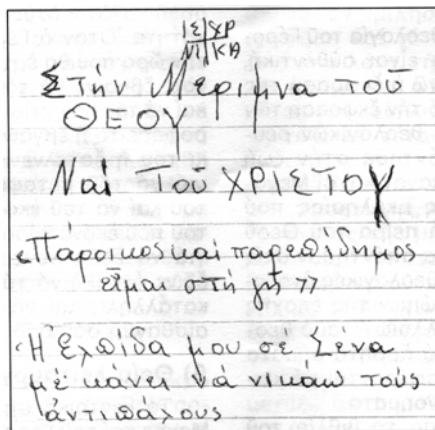
ΑΡΓΟΤΕΡΑ άνησυχήσαμε, αλλά έπειδή συνηθίζε να έξαφανίζεται, πιστεύαμε ότι θα έμφανισθῆ. Κάθε τόσο έπικοινωνούσαμε με την Γερόντισσα, ή Χρυσούλα και έγώ, για να μάθουμε για την Στέλλα. Ή Γερόντισσα έλεγε συνέχεια: «Ψάξτε να την βρήτε». Ήμεεις όμως πιστεύαμε ότι είχε φύγει για κάποιο ταξίδι και ότι θα επέστρεφε.

Μετα τὸ Πάσχα τοῦ 2006 ἔνα βράδυ, πολὺ ἀργὰ καὶ ἐνῶ ἡ οἰκογένειά μου εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ξάπλωσα κι ἐγὼ καὶ ἀποκοιμήθηκα ἀμέσως, πράγμα παράδοξο γιὰ μένα, καὶ ξύπνησα ἀμέσως (τὸ διεπίστωσα βλέποντας τὸ ξυπνητήρι) ἀπὸ ἓνα δυνατὸ ὄνειρο:

Εἶδα τὴν Στελλίτσα κάτω ἀπὸ ἓνα ὠραῖο δένδρο, ὄρθια νὰ ἀκουμπᾷ ἑλαφρὰ στὸν κορμὸ του, σὲ νεανικὴ ἡλικία, πανέμορφη, γλυκύτατη καὶ μὲ κοιτοῦσε μὲ ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπέραντη θαλπωρῆ. Ἔνωσα τὴν ψυχὴ μου νὰ βγάλῃ μιὰ οὐρανομήκη κραυγὴ, ποὺ αἰσθανόμουν νὰ μοῦ ξεσχίζῃ τὸ στέρνο: «*Στελλίτσα μου, Στελλίτσα μου, Στελλίτσα μου...*». Κι ἔτρεξα νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, προτείνοντας τὰ χέρια μου, ἀλλὰ ὅταν ἔφτασα στὸ δένδρο ἔξαφανίστηκε καὶ στὴν θέση τῆς ἔκαιγε μιὰ ὀλόλευκη πασχαλιάτικη λαμπάδα, ποὺ ἔχυνε γύρω ἓνα ὑπέροχο φῶς καὶ ἡ φλόγα τῆς ἀνέβαινε ὀλοῖσα στὸν οὐρανό. Ἄμέσως βλέπω στὸ χῶμα, δίπλα στὴν λαμπάδα, ἓνα ἀπόκομμα ἐφημερίδας ποὺ ἔδειχνε ἓνα ἐξαιρετικὰ κακοποιημένο σῶμα σὰν ἀπὸ τρομακτικὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα.

Ἐνα βαρὺ μήνυμα κατέκλυσε τὸ εἶναι μου: «*Ἡ Στέλλα πέθανε!*». Ξύπνησα κυριευμένη ἀπὸ ἀμφιθυμία αἰσθημάτων: Χαρὰ μεγάλη ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς Στέλλας καὶ τὸ φῶς τῆς λαμπάδας καὶ φόβο ἀπὸ τὴν φωτογραφία τῆς ἐφημερίδας. Ἦθελα νὰ ξυπνήσω τὸν Δημήτρη, τὸν ἄνδρα μου, νὰ τοῦ πῶ γιὰ τὴν Στέλλα, «*τὸ σπουργιτάκι*», ὅπως τὴ λέγαμε, ὄχι μόνον ἐπειδὴ ζοῦσε «*ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος*», ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ τὸ βάδισμά τῆς θύμιζε σπουργίτι. Κάτι δυνατὸ ὅμως μὲ ἀπέτρεψε νὰ τὸν ξυπνήσω.

Τὴν ἐπομένη τηλεφώνησα στὴν Γερόντισσα καὶ στὴν Χρυσούλα καὶ τοὺς εἶπα τὸ ὄνειρο. Καὶ οἱ δυὸ μοῦ συνέστησαν νὰ ψάξουμε γιὰ

τὴν Στέλλα. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ἀρχισε ἡ ἀγωνιώδης ἀναζήτηση. Τροχαία, Νοσοκομεία, Στρατονομία, Νεκροτομεία...

Ἡ Χρυσούλα ἔμαθε ὅτι στὶς 3 Ἰουνίου 2005 καὶ ὥρα 610' μ.μ. κοντὰ στὸ σπίτι τῆς σκοτώθηκε σὲ αὐτοκινητικὸ μία γυναίκα ἀγνώστων στοιχείων. (Τὰ πουλιὰ δὲν ἔχουν ὄνομα!). Ὁ θάνατος ἦταν ἀκαριαῖος.

Ἡ ὄλη ἡ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ Στελλίτσα. Ἐνῶ διέσχιζε τὸν δρόμο, τὴν παρέσυρε ἓνα αὐτοκίνητο μὲ ὀδηγὸ ἀξιωματικὸ τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὴν συνέθλιψε. Μόνο τὸ προσωπάκι τῆς ἦταν εὐδιάκριτο (ὅπως ἔδειξαν οἱ φωτογραφίες τῆς Τροχαίας).

Ἡ Στελλίτσα παρέμεινε μέχρι τὶς 18 Ἰουνίου 2005 στὸ Νοσοκομεῖο «Ἀσκληπιεῖον» καὶ μετὰ τὸ πτώμα τῆς μεταφέρθηκε στὸ Κεντρικὸ Νεκροτομεῖο τοῦ Λαϊκοῦ Νοσοκομεῖου, ὅπου παρέμεινε στὰ ἀζήτητα μέχρι τὶς 20 Ἰουλίου 2005, ὅποτε καὶ δόθηκε γιὰ ἐνταφιασμὸ. Τὸ Γραφεῖο ποὺ τὴν ἐνταφίασε μᾶς πληροφόρησε ὅτι Νεκρώσιμη Ἀκολουθία δὲν ἐψάλη, μόνο ἓνα Τρισάγιο ἐπὶ τοῦ τάφου.

Πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴν ἀνεύρεσή τῆς, στὴν προσευχή μας τῆς μιλούσαμε καὶ τῆς λέγαμε: *«Ἐὰν μᾶς ἀκοῦς, ἐὰν ἔχῃς παρρησία στὸ Θεό, ὀδήγησέ μας, βοήθησέ μας»*. Καὶ πράγματι μᾶς βοήθησε καὶ φθάσαμε μέχρι τὸν χορταριασμένο «ἀνύπαρκτο» τάφο τῆς, στὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τοῦ Νεκροταφείου τοῦ Ζωγράφου, μὲ τὸ νούμερο 8915.

Τὴν ἡμέρα τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἓνα χρόνο μετὰ τὴν κοίμησή τῆς, ἐψάλη ἡ Νεκρώσιμη Ἀκολουθία τῆς Στέλλας, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου συνήθιζε νὰ ἐκκλησιάζεται κατὰ τὴν πασχάλιο περίοδο.

Ὁ Ἱερέας εἶπε γιὰ τὴν Στέλλα: *«Ἔκανε τὰ παλαβά τῆς, ἀλλὰ ἔλεγε σωστὰ πράγματα καὶ πάντα ἐρχόταν γεμάτη τρόφιμα γιὰ τοὺς πτωχοὺς, πρόσφορο, λάδι, νόμα γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία... Μάλιστα ἔχει παραγγεῖλει νὰ ἀγιογραφηθῇ ἡ Ἁγία Μαρίνα στὸν Ναὸ μας...»*.

Στὶς 3 Ἰουνίου 2006 ἔγινε τὸ ἐτήσιο μνημόσυνό τῆς χοροστατοῦντος τοῦ λῖαν προσφιλοῦς τῆς Ἐπισκόπου, π. Ἱεροθέου, στὸ Μοναστήρι τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Ὁσίας Πελαγίας) στὸ Ἀκράφνιο.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μας συναντήσεις μοῦ εἶπε:

«Νιώθω γεμάτη ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ὅλα μοῦ τὰ ἔχει δώσει ὁ Κύριος. Μόνο μιὰ ἐπιθυμία μου δὲν ἔχει ἐκπληρωθῆ: Ἦθελα νὰ βαπτίσω δύο παιδάκια, ποὺ νὰ τοὺς ἔδινά τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ τῆς Παναγίας μας, ἀλλὰ κανεὶς δὲ μὲ θέλησε γιὰ κουμπάρα».

Ὅταν τῆς πρότεινα ὅτι θὰ προσπαθῆσω νὰ βαπτίσω ἐγὼ τὰ δυὸ παιδάκια στὴ θέση της καὶ μάλιστα, ὅταν μεγαλώσουν θὰ τοὺς μιλήσω γιὰ τὴν «πραγματικὴ νονά τους», καταχάρηκε καὶ ἀναφώνησε: «Τώρα ἡσύχασα. Εἶμαι ἔτοιμη νὰ φύγω».

(*) Ἐφημερ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση**» Ναυπάκτου, ἀριθ 122/Ἰούνιος 2006, σελ. 1, 9-11. Ἐπιμέλ. ἡμετ.